

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Έχθρος.

[Συνέχεια]

Ο κόμης ούτε τὸ μείδιμα παρατηρήσας, οὔτε τὸ βλέμμα, ἐπανάλαθεν :

— Εἰσέρχομαι εἰς τὰς λεπτομερείας αὐτὰς, ἀγαπητέ Γουλιέλμ, διὰ νὰ σοὶ ἐξηγήσω διατὶ ἡ ἀνατροπὴ τῆς θυγατρὸς μου ὑπῆρξεν ἀτελεστάτη. Ἐν τούτοις ἡ ἀσθενὴς διετέλει ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, ἐγὼ δὲ ἐξηκολούθουν νὰ καταδασανίζωμαι ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας. Ἐνόμισα ὅτι τὰ ταξείδια ἡδύνατο νὰ ἐπιδράσουν ἐν γένει ἐπὶ τῆς ὑγείας τῆς ἀγαπητῆς μου Λουκίας καὶ ἀμέσως ἐφρόντισα νὰ προσπαρασκευασθῶ δι' ἀναχώρησιν. Ἀπέπεμψα τοὺς ὑπηρετάς μου ἐκτὸς τῆς Φραγκίσκες, καὶ ἀνεχώρησαμεν.

» Ἡ Φραγκίσκη ἦτο ἀκριβῶς ἡ καταλληλοτάτη γυνὴ διὰ νὰ μᾶς συνοδεύσῃ ἐπειδὴ ἦτο ἄφρων καὶ οὔτε ἀνάγνωσιν οὔτε γραφὴν ἐγνώριζε, δὲν ἐφοβούμεν διόλου· ὁφείλω δὲ νὰ σοὶ εἶπω ὅτι πρὸ πενταετίας, ἀφ' οὗτου εὐρίσκεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, εἶχον τὸν καιρὸν νὰ τὴν σπουδάσω καὶ κατάρθωσα νὰ τὴν ἐννοῶ διὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ βλέμματός της, διὰ τῆς κινήσεως τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ διὰ τῶν χειρονομιῶν της.

» Σοὶ εἶπον ὅτι προτοῦ ἀπέλθω ἐκ Παρισίων ἡλλαξα ὄνομα, ἐδέχθην τὸ τοῦ Πέτρου Ρουσσώ· μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο περιώδευσα πολλάκις τὴν Εὐρώπην, ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐλάμβανον τὰς ἐπιστολάς μου, ἐνωκίασα τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ ἐπαυλιν· μὲ αὐτὸ περιώδευσα καὶ μετὰ τῆς θυγατρὸς μου, τῆς ὁποίας ἀπὸ πολλοῦ ἡλλαξα ὄνομα, ὀνομάσας αὐτὴν Χρυσαυγὴν».

Ο Βάν Όσσεν διέκοψε τὸν κόμητα.

— Διατὶ αἱ μεταβολαὶ αὐταὶ τῶν ὀνομάτων ; ἠρώτησεν ὁ Όλλανδός. «Ὅτε ἀνεχώρεις τοῦ μεγάρου σου πρὸς ἀναζήτησιν τῆς συζύγου σου καὶ τῆς θυγατρὸς σου συμφωνῶ ὅτι ἐκρίνες καλὸν νὰ λάβῃς τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσσώ, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπέτυχες ὅ,τι ἐπεθύμεις, ἀφοῦ ἔλαβες τὸ τέκνον ἀπὸ τῆς μητρὸς, νομίζω ὅτι δὲν εἶχες πλέον λόγον νὰ διατηρήσῃς ξένον ὄνομα· ἐκπλήττομαι καὶ διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ὀνόματος τῆς Λουκίας.

Νευρώδης σπασμὸς ἡλλόιωσε τὰ χαρακτηριστικά τοῦ κ. Δελασέρ.

— Τὸ ἔπραξα κατόπιν σκέψεως μεγάλης, ἀπεκρίθη σύνοφρος· ἐπεθύμουν κυρίως νὰ μείνω ἄγνωστος κατὰ πρῶτον διὰ νὰ μὴ ἐπισύρω τὴν προσοχὴν τῶν περιέργων καὶ κακοβούλων, οἱ ὅποιοι, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸν Πέτρον Ρουσσώ, θὰ ἡλλασον συμπεριφορὰν ἀπέναντι τοῦ κόμητος Δελασέρ· δὲν ἐπεθύμουν νὰ προκαλέσω τὴν περιέργειαν τῶν ἀνθρώπων, νὰ ἴδω ἀποκαλυπτόμενον τὸν πέπλον, ὅστις ἀπέκρυπτε τὸν ἰδιαιτερόν μου βίον. Ἐπειτα δὲν ἤθελον — καὶ τὸν φόβον

αὐτὸν ἔχω καὶ σήμερον — νὰ μὲ ἀνακαλύψῃ ἡ κόμησσα Δελασέρ, ἂν μόνη ἦ δι' ἄλλων ἤθελεν ἀναζητήσει τὸ τέκνον της. Καὶ ἐπειτα, τὸ λέγω εἰς σέ, δὲν θέλω πλέον τὸ ὄνομα Δελασέρ, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸ ἔφερον· τὸ ἔδωκα εἰς γυναῖκα, ἡ ὁποία τὸ ἡτίμασεν· ὅχι, δὲν τὸ θέλω πλέον, οὔτε δι' ἐμέ, οὔτε διὰ τὴν θυγατέρα μου. Ὁ κόμης Δελασέρ δὲν ὑπάρχει πλέον· εἶμαι ὁ Πέτρος Ρουσσώ, ἀπλοῦς πολίτης, καὶ θέλω νὰ μείνω Πέτρος Ρουσσώ ! Διὰ πάντας τῆμερον δὲν ἔχω ὄνομα. Ἐὰν ἐρωτήσῃς εἰς τὸ χωρίον πῶς ὀνομάζεται ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Κορδελιέρης, θὰ σοὶ ἀποκριθῶν : «Δὲν ἡξεύρομεν τίποτε, εἶναι ἄνθρωπος χωρὶς ὄνομα !» Καὶ αὐτὴ ἡ θυγάτηρ μου, ναί, ἡ θυγάτηρ μου, ἥτις ἐλησμονήσεν τὸ ὄνομα Ρουσσώ, δὲν γνωρίζει τὸ ἀληθές μου ὄνομα. Ναί, δὲν τὸ γνωρίζει καὶ δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ ὅτι ὀνομάζομαι κόμης Δελασέρ !

— Ω ! ὑπέλαθεν ὁ κόμης Βάν Όσσεν.

— Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὡς καὶ ἐπὶ ἐτέρων ἔχω ἀμετατρέπτους ιδέας.

— Ὁμολόγησον τοῦλάχιστον ὅτι εἶναι ιδέαι ἄλλόκοτοι.

— Ἀλλόκοτοι, τὸ παραδέχομαι, ἀλλ' ἐξαιρετοί.

— Δὲν μ' ἐπείσεις.

— Εἰς αὐτὰς ὀφείλομεν ἡ κόρη μου καὶ ἐγὼ τὴν ἡσυχίαν μας.

Ο κ. Βάν Όσσεν ἐσιώπησεν, ὡς εἰ μὴ δὲν εἶχε ν' ἀπαντήσῃ.

— Περιωδεύσαμεν ἐπὶ τρεῖς μόνον μῆνας. Καὶ κατὰ μὲν τὰς πρῶτας ἡμέρας ἡ Χρυσαυγὴ ἐφάνη αἰσθανομένη καὶ ὡς εὐεξίαν· ἐνδιεφέρετο εἰς ὅ,τι ἔβλεπε καὶ ἐφαίνετο εὐχαριστημένη· τέλος ἀνεξωγονεῖτο καὶ παρετήρησα μετὰ χαρᾶς ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχον περισσότεραν ἐκφρασιν καὶ ὅτι τῶν παρειῶν της ἡ ὥχρότης ὀλονέν ἐξέλειπε. Τὴν ἔβλεπον ζωηροτέραν, παιδροτέραν ἐνίοτε, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ταχέως θ' ἀνέκτα τὴν ὑγείαν της. Ἀτυχῶς ὅμως ἡ χαρὰ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Σχεδὸν αἰφνης ἐπῆλθεν ὑποτροπὴ, κατεβλήθη καὶ πάλιν, καὶ ἐγένετο νοερῶς ἐκλυτος. Ἡπατώμην, ἡ περιόδεα οὐδεμίαν ἐξήσκησε ἐπίδρασιν

» Εὐρισκόμην ἐν Ἑλβετίᾳ, παρὰ τὴν λίμνην Λέμαν. Τὸ μέρος, ἐν ᾧ εὐρισκόμεθα, ἀπείχε τῆς Λωζάνης δύο λεύγας καὶ τῆς Χρυσαυγῆς τῆς ἤρσε πολὺ. Ἀμέσως ἐξήτησα οἰκίαν. Ἡ οἰκία περιεβάλλετο ὑπὸ χλόης καὶ ἀναδεδραδῶν ἦτο θελκτικὴ. Ἡ θέα της ἦτο θαυμασία· ἐνώπιόν μας ἐξετείνετο μεγαλοπρεπὲς πανόραμα.

» Ἐζήσαμεν λίαν ἡσυχῶς ἐν τῇ μοναξίᾳ ἐκείνῃ. Ὁ φόβος μου, δὲν τολμῶ νὰ εἶπω ἡ φρίκη, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, μ' ἔκαμνε ν' ἀποφεύγω, μετὰ προσοχῆς, πᾶσαν εὐκαιρίαν ἐπισκέψεων, τὰς ὁποίας δὲν ἐπεθύμουν.

» Ἐντὸς τῆς οἰκίας ἡ Φραγκίσκη ἐπήρκει εἰς παντὰ. Ἐκαλλιέργουν τὸν κήπὸν μου, τὰ φυτὰ μου, τὴν ἀμπελὸν μου. Εὐκόλως συνείθισα νὰ μὴ αἰσθάνωμαι τὴν ἀνάγκην πολλῶν ὑπηρετῶν.

» Τρία παρῆλθον ἔτη καὶ χάρις εἰς τὰς ἀδιαλείπτους περιποιήσεις μου, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον ἀνέπνεεν ἡ προσφιλὴς μου Χρυσαυγὴ, ὡς καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν,

ἀνέκτησε τὴν ὑγείαν καὶ τὰς δυνάμεις· τὸ τέκνον μου μοὶ εἶχεν ἤδη ἀποδοθῇ.

«— Πατέρα, θὰ μείνωμεν λοιπὸν εἰς Ἑλβετίαν ; Ἀφοῦ ἡ Γαλλία εἶναι πατρίς μας, διατὶ δὲν πηγαίνωμεν ἐκεῖ ;

» — Θέλεις ; τὴν ἠρώτησα.

» — Ναί, μοὶ ἀπεκρίθη ἐγκαλισθεῖσά με, νομίζω ὅτι θὰ ἦναι καλλίτερον εἰς Γαλλίαν παρὰ ἐδῶ».

— Τοῦτο ἦτο διαταγὴ δι' ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Δελασέρ· αὐθημερὸν ἔγραψα πρὸς τὸν κύριον Κορβιζιέ καὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ μοὶ εὕρῃ, ἀδιάφορον ποῦ, ἀλλὰ λίαν μακρὰν τῶν Παρισίων, μικρὰν μονήρη οἰκίαν.

» Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ κύριος Κορβιζιέ μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ νομῷ Ἄλβου μικρὰν ἰδιοκτησίαν, ἣτις ἴσως θὰ μοὶ ἤρσκε, ταῦτοχρόνως δὲ μοὶ περιέγραφε τὴν Κορδελιέρην, ἣτις ὑπῆρξεν, ὡς φαίνεται, ἄλλοτε παράρτημα τοῦ πλουσίου μοναστηρίου τοῦ Κλαιρβώ. Ἐπειδὴ ἔμεινα εὐχαριστημένος, ἠγοράσθη διὰ λογαριασμόν μου ἡ ἰδιοκτησία. Τότε ὁ κήπος, διὰ τὸν ὁποῖον εὐηρεστήθης νὰ μὲ συγχάρῃς, πιθανῶς διὰ νὰ κολακεύσῃς τὴν φιλοτιμίαν μου ὡς κηπουροῦ, ἦτο χέρσος, αἱ κνίδαι, οἱ μήκωνες καὶ πᾶν εἶδος θάμνων ἠϋξανον ἐν μέσῳ μεγάλων βάτων, περιπλεκόμενων ὡς αἱ κληματίδες τῶν παρθένων ὁσῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ οἰκία ἦτο αὐτόχρημα καλύβη ἐτοιμόδροπος.

» Ὁ κύριος Κορβιζιέ συνεννοήθη μετὰ τινος ἐργολάβου, ὅστις ἀνέλαβε τὴν ἀνακαίνισιν τῆς οἰκίας καὶ τὸν καθαρισμὸν τοῦ κήπου. Αἱ ἐργασίαι διεξήχθησαν ταχέως, μόλις δὲ ἡτοιμάσθη ἀνεχώρησαμεν ἐξ Ἑλβετίας καὶ ἐνεκατέστημεν εἰς Κορδελιέρην, ἐνθα μεμονωμένοι καὶ μακρὰν τοῦ θορύβου ζῶμεν ἀπὸ δύο ἐτῶν εἰρηνικώτατα.

» Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία μου, ἀγαπητέ Γουλιέλμ· γνωρίζεις ἤδη ποῖα γεγονότα μὲ ἀπεμάκρυναν τοῦ κόσμου καὶ τὸν βίον, τὸν ὁποῖον διήγαγον ἐπὶ δεκαετίαν, χωρὶς νὰ ἔδωμεν ἀλλήλους.

— Αἰτία εἶσαι σὺ.

— Ἀληθῶς, διότι, ὅτε περιώδευον τὴν Εὐρώπην, ὤφειλον νὰ ἔλθω εἰς Ἀμστελῶδαμον καὶ εἰς Αἴνην.

— Καὶ ἐπειτα ἡδύνασο νὰ μοὶ γράψῃς· μέινει βέβαιος ὅτι θὰ ἠρχόμην ἐὰν μὲ προσεκάλες.

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, ὦ ! ποτὲ δὲν ἀμφέβαλα περὶ τῆς εἰλικρινοῦς σου φιλίας. Νὰ σοὶ εἶπω, σὲ ἐσκέφθην πολλάκις, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, ὅταν ὑποφέρῃς τις, ὅταν εἶναι δυστυχής, ἔχει ἄλλοκότους ιδέας, ἀπομακρύνεται, φοβεῖται νὰ φανερωθῇ καὶ εἰς τοὺς ἀρίστους φίλους του, ὑποθέτει ὅτι ἐλησμονήθη καὶ ἐγκατελείφθη, φοβεῖται μὴ γείνη αἰτία στενοχωρίας, ἔχει τέλος τὴν ὑπερφηάνειαν του, δὲν θέλει νὰ ἐμπνεύσῃ οἱ κτον· ἐν συντομίᾳ, ἐπιθυμεῖ νὰ κρυβῇ, εἰ δυνατόν, εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

— Καὶ ὅμως πλησίον εἰλικρινοῦς φίλου εὐρίσκει παρηγορίαν.

— Ναί, μὲ τὴν διαφορὰν, ἀγαπητέ Γουλιέλμ, ὅτι δὲν αἰσθάνεται ἐπιθυμίαν νὰ παρηγορηθῇ.

— "Ελα, τώρα, ελπίζω να δυνηθῶ να χύσω εἰς τὴν καρδίαν σου ὀλίγην ἐλπίδα.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἐκίνησε δισταζὼν τὴν κεφαλὴν.

— Ἀγαπητὲ Παῦλε, αὐτὸ πρέπει νὰ γείνη! ἐπανελάθεν ὁ Ὁλλανδὸς μετὰ τόνου σχεδὸν ἐπιτακτικοῦ.

— Καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Διηγείρας τὴν περιέργειαν μου εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν· ἐὰν διηγείτο τις τὴν ἱστορίαν σου, οἱ ἀκροαταὶ θὰ ἐπίστευον ὅτι ἀκούουσι πραγματικὸν μυθιστόρημα· εἶναι ἀλγεινὸν οἰκογενειακὸν δράμα. Ἡ ἀπληστος αὕτη περιέργεια, τὴν ὁποίαν μοὶ διηγείρας, μὲ ὑποχρεοῖ νὰ ζητήσω τι ἀκόμη παρὰ σοῦ.

— Σοὶ εἶπον τὰ πάντα.

— "Οχι, ὑπάρχει τι ἀνεξήγητον.

— Δὲν πιστεύω...

— Μόλις ἀνέφερες περὶ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ, μοὶ εἶπες ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐχθρὸς σου. Θὰ φανῶ ἄρα γε ἀπερίσκεπτος, ἐὰν ζητήσω νὰ μάθω τὸν λόγον τοῦ μίσους αὐτοῦ;

— Μολονότι ἀποστρέφομαι νὰ ὁμιλήσω περὶ τινων ἀνθρώπων καὶ νὰ δεῖξω τὸ στίγμα, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ μετώπου τινός, θὰ ἱκανοποιήσω ὅμως τὴν περιέργειαν σου περὶ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ. Λοιπόν, ναί, θὰ μάθης ὅτι δὲν εἶπον εἰς οὐδέν· θὰ γνωρίσης ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ἄθλιος, ὅστις μοῦ ἐκλεψεν ὅτι πολυτιμότερον εἶχον, τὴν τιμὴν ἐμοῦ καὶ τοῦ τέκνου μου.

Γ'

Κοιμῶς ὑποκόμης.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ὁ κόμης Δελασέρ ἐπανελάθεν.

— Πρὸ τριῶν ἀπὸ τοῦ γάμου μου ἐτῶν μὲ ἐπεσκέφθη νέος τις κοιμῶς, μὲ καλοῦς τρόπους, μὲ φυσιογνωμίαν συμπαθητικὴν καὶ μὲ βλέμμα γλυκὺ, ἀλλὰ πεφωτισμένον. Ἐπειδὴ μοὶ ἤρσεν ἀμέσως, τὸν ὑπεδέχτην μετ' ἀγάπης.

»Μόλις εἶχε φθάσει ἐκ Μιράνδας εἰς Παρισίους, ὡς μοὶ εἶπε, πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του. Μοὶ ἔφερεν ἐπιστολὴν καλοῦ μου φίλου δικηγόρου, ὅστις μοὶ συνίστα αὐτὸν θερμῶς, καὶ μὲ παρεκάλει νὰ τὸν συμβουλευῶ.

»Περὶ τὸν νὰ σοὶ εἶπω, δὲν ἔχει οὕτω; ὅτι ὁ τόσῳ κοιμῶς καὶ συμπαθητικὸς ἐκείνος νέος ἦτο ὁ ὑποκόμης Σανζάκ. Ἀτυχῶς, ὑπὸ τὸ ἐξαίρετον ἐξωτερικὸν ἐκρυπτε πρόωρον ἐξαχρείωσιν· δὲν ἐνόησα ποσῶς ὅτι ἔφερε προσωπεῖον. Δι' αὐτὸν τὸ πᾶν ἦτο ψεῦδος καὶ ὑποκρισία· ἐψεύδετο διὰ τοῦ βλέμματος, διὰ τοῦ μειδιάματος, διὰ τῆς φωνῆς. Οὐδέποτε ἄνθρωπος ἐπροικίσθη τοιοιουτρόπως διὰ ν' ἀπατᾷ τοὺς ἄλλους.

»Δὲν ἤμην τότε ἐνδοικστικὸς ὡς σήμερον, τούναντίον μαλιστα. Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ κατ' ὀρθὴν ταχέως νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Μολονότι, ὡς γνωρίζεις, ἔζων λίαν περιωρισμένος ἀπὸ τοῦ κόσμου, σχεδὸν μόνος, ἀφωσιωμένος εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς μου ἐργασίας, ἐν τούτοις, δὲν ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον ν' ἀπορρίψω φίλιαν, ἢ ὁ-

ποία μοὶ ἐφαίνετο εἰλικρινῆς. Ὁ ὑποκόμης ἔγεινε φίλος μου, ἤρχετο καὶ μ' ἐβλεπε συχνάκις καὶ σχεδὸν πάντοτε τὸν ἐκράτουν εἰς τὸ γεῦμα καὶ εἰς τὸ δεῖπνον. Μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἐξηκολούθει τὰ μαθήματά του καὶ ὅτι ἐργάζετο πολὺ, ἐπίστευον, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποθῶς ὅτι εἶχε συμφέρον νὰ ψευσθῇ καὶ νὰ μὲ ἀπατήσῃ. Ἐζὼν μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ οὐδέποτε ἐπάτησα τὸν πόδα ἐκεῖ ὅπου οἱ νέοι διασκεδάζουσι καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδυνάμην νὰ μάθω πῶς ἐξώδεε τὸν καιρὸν του, οὐδὲ ὡς δὲ ὑπόπτευν ὅτι φρενητιωδῶς ἐρρίφθη εἰς τὸν στρόβιλον τοῦ παρισιανοῦ βίου, ὅτι διήρχετο τὰς νύκτας εἰς ὄργια καὶ ὅτι ὠθυόμενος ὑπὸ τῶν παθῶν του παρεδίδοτο εἰς πραγματικὴν διαφθοράν.

»Καὶ ὅμως ἐκ διαφόρων δανείων, τὰ ὁποῖα συνωμολόγησε, ὤφειλον νὰ ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' εἰς ἄκρον εὐπιστος, δὲν ἤθελον νὰ ἴδω. Τῷ ἤνοιξα τὰ θυλακία μου ἐλευθέρως, ὡς πρὸς φίλον, ἀλλὰ βραδύτερον συλλογισθεὶς ὑπελόγησα εἰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας περίπου φράγκων τὰ χρέη αὐτοῦ.

»Ἐπραξα ἀκόμη καὶ ἄλλα ὑπὲρ αὐτοῦ· τὸν ἐσχέτισα μὲ πολλὰ πρόσωπα, καὶ τῷ ἤνοιξα τοιοιουτρόπως τὴν εἴσοδον εἰς τὰς συναναστροφὰς ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ.

»Ἐν τῇ οἰκίᾳ μου εὐρίσκετο ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ὅταν ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, συνέβαινε δ' ἐγὼ νὰ ἐργάζωμαι, ἐκάθητο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἢ ἐν τῷ ὀματιῳ μου καὶ μὲ περιέμενε καπνίζων.

»Μίαν ἡμέραν ἤνοιξα κιβώτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφύλαττον εὐλαβῶς πάντα τὰ κοσμήματα τῆς μητρός μου — δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ἐξήτουν ἐν αὐτῷ — ἀνεσκήρτησα δὲ παρατηρήσας ἀμέσως ὅτι ξένη χεὶρ τὰ εἶχε θίξει. Στρεπτός ἐξ ἀδάμαντων ἀξίας ἐπέκεινα τῶν ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων ἐγένετο ἄφαντος. Ποῖος λοιπὸν μοῦ τὸν ἐκλεψε; Τοιαύτην ἐμπιστοσύνην εἶχον εἰς τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, ὥστε οὐδὲ κἂν διενεοῦντο ὅτι αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ κλέπτης. Τὸ κόσμημα δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς τὴν θέσιν του, ποῖος ὅμως τὸ ἀφῆρσε; τί τὸ ἔκαμε;

»Βεβαίως, ἐὰν μοῦ ἐκλέπτοντο ἑκατὸν χιλιάδες φράγκων δὲν θὰ ἐταρσασύμην ἴσως, ἀλλ' ὁ ἀδάμαντινος στρεπτός ἦτο κόσμημα οἰκογενειακὸν καὶ ἀπέδιδον εἰς αὐτὸ τόσην μεγάλην ἀξίαν, ὅσην ἀποδίδει τις εἰς πᾶν ὅτι ἀναπολεῖ τὴν μνήμην ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἠγάπησε.

»Μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς κλοπῆς, μετέβην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου, σκεφθεὶς ὅτι ὁ κλέπτης, φοβούμενος νὰ τὸ πωλήσῃ, θὰ τὸ ἐκόμιζε πιθανῶς ἐκεῖ ἢ εἰς τι τῶν ὑποκαταστημάτων του. Ἐφάνέρωσα τὸ ὄνομα μου πρὸς τὸν διευθυντὴν καὶ τῷ εἶπον ὅτι ἐγενόμην θύμα κλοπῆς, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ἐξακριβώσω ἐὰν ἡ κλοπὴ συνῆθη πρὸ ἐνός ἢ πολλῶν μηνῶν, προσθήσας συνάμα ὅτι δὲν εἶχον τὴν παρχμικρὰν ὑπεψίαν εἰς οὐδέν. Κατόπιν ὁ διευθυντὴς μοὶ ἀπηύθυνε πολλὰς ἐρωτήσεις, ὅτε δὲ περιέγραψα ἀκριβῶς τὸ κόσμημα, ἀπῆλθον.

»Τὴν ἐπομένην ὁ διευθυντὴς μὲ παρεκά-

λει δι' ὀλίγων λέξεων νὰ μεταβῶ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

»— Κύριε κόμη, μοὶ εἶπεν, λογιζομαι εὐτυχῆς, εὐρισκόμενος εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν, νὰ σὰς ἀναγγείλω ὅτι ἀνεύρωμεν τοὺς ἀδάμαντάς σας.

»Δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποκρύψω τὴν χαρὰν μου.

»— Ἐκ τῆς χαρᾶς σας ἐννοῶ, ἐπανελάθε, πόσῃν ἀξίαν ἀποδίδετε εἰς τὸ κόσμημα αὐτό. Πρὸ ἐξ ἐβδόμαδων ὑπεθηκεύθη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀγίου Ὀνωρίου ὑποκαταστήματάς μας.

»Μετὰ μικρὰν σιωπὴν μὲ ἠρώτησε :

»— Γνωρίζεις τινὰ ὀνομαζόμενον ὑποκόμητα Σανζάκ;

»— Πολύ, ἀπεκρίθην, ὁ ὑποκόμης Σανζάκ εἶναι φίλος μου.

»— Ἀ! ὑπέλαβε.

»Συνωφρυνώθη καὶ ἡλλοιώθη ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του.

»— Κύριε κόμη, ἐπανελάθε, τοὺς ἀδάμαντάς σας ὑπεθηκευσεν ὁ φίλος σας ὑποκόμης Σανζάκ.

»Ἐμείνα ἐμβρόντητος.

»— Ἀδύνατον αὐτό! ὄχι, ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ τὸ πιστεύσω... ἐψέλλισα.

»— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸ πιστεύσετε, τὸ πρᾶγμα εἶναι φανερόν, κύριε κόμη, ἐπρόσθεσεν ὁ διευθυντής.

»Μὲ παρεκάλεσε καὶ τῷ εἶπον πῶς ἐγνώρισαν τὸν ὑποκόμητα, πῶς τὸν ἐδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν μου, πῶς τὸν ἔκαμα φίλον καὶ τί ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπραξα... Δὲν μὲ ἀφῆκε ν' ἀποτελειώσω τὴν φράσιν μου.

»— Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει, μοὶ εἶπες ἐξήπάτησεν αἰσχροῦς· εἶναι ὑποκριτής.

»Ἦμην ἐκτός ἑαυτοῦ· ὑπέφερον πράγματι.

»— Κλέπτης αὐτός, ὁ ὑποκόμης Σανζάκ! ἐψιθύρισα.

»— Ναί, κύριε κόμη, ἀνταπήντησεν ὁ διευθυντής, ὁ νέος αὐτός, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔτεινας χεῖρα φιλικὴν καὶ τὸν ὁποῖον κατέστησας φίλον σου, εἶναι κλέπτης!

»— Τώρα τί θὰ πράξετε;

»— Τί θὰ πράξω;

»— Ναί, δὲν θὰ τὸν καταδιώξετε δικαστικῶς;

»— Ὁχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ζωηρῶς· θ' ἀρκεσθῶ μόνον νὰ τὸν διώξω ἐκ τῆς οἰκίας μου, καὶ αὐτὸ θὰ ἦναι ἡ τιμωρία του!

»— Καὶ οἱ ἀδάμαντές σας;

»— Πηγαίνω νὰ φέρω τ' ἀπαιτούμενα χρήματα διὰ νὰ τοὺς λάβω, ἀπεκρίθην ἐγερθεὶς.

»— Ναί, ἀνταπήντησεν, ἀλλὰ διὰ νὰ σὰς παραδώσωμεν τὸ κόσμημα, ἀνάγκη νὰ συνοδεύωνται τὰ χρήματα μὲ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ γραφείου μας, καὶ ἡ ἀπόδειξις, κύριε κόμη, εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ κλέπτου, ἐὰν δὲν τὴν ἐπώλησεν εἰς τινα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἀποποιούνται ν' ἀγοράσωσι τοιαύτας ἀποδείξεις, ὅταν ἐννοήσωσιν ὅτι ὑπάρχει δι' αὐτοὺς καλὸν κέρδος.

»— Καλὰ, εἶπον, ἀναδέχομαι ν' ἀνεύρω τὴν ἀπόδειξιν.

»Δὲν εἶδον τὸν ὑποκόμητα τὴν ἡμέραν ἐ-

κείνην, τὴν ἐπομένην ὅμως ἦλθε κατὰ τὰς ἑνδεκα βεβαίως διὰ νὰ προγευματίσῃ. Ἦμην ἥσυχος καὶ ἐπρόσεξα νὰ μὴ θίξω τὴν χεῖρα, τὴν ὁποῖαν μοι ἔτεινε τὸν εἰσήγαγον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἶτα δέ, χωρὶς νὰ εἶπω λέξιν, ἤνοιξα ἐνώπιόν του τὸ περιέχον τὰ κοσμήματα κιβώτιον. Ἐρριψα ἐπ' αὐτοῦ λοξὸν βλέμμα, τὸν εἶδον ἀνασκιρτήσαντα καὶ ὠχρίασαντα· εἶχε βεβαίως ὑποθέσει ὅτι θὰ παρήρχετο ἔτος καὶ ἴσως καὶ περισσότερον, χωρὶς νὰ παρατηρήσω τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ κοσμήματος.

«— Κύριε Σανζάκ, τῷ εἶπον, μεταξύ τῶν κοσμημάτων, τὰ ὁποῖα περιέχει τὸ κιβώτιον, καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι δι' ἐμέ προσφιλεῖς καὶ πολυτίμους ἀναμνήσεις, ὑπῆρχε στρεπτός ἀδαμάντων μεγίστης δι' ἐμέ ἀξίας· κύριε Σανζάκ, μοῦ ἐκλεψες τὸ οἰκογενειακὸν αὐτὸ κόσμημα!»

«Ἐκινήθη, ὡς εἰ ἐμελλε νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν λαϊμόν μου, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ πράξῃ. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν φρικτὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας του, οὐδὲ τὰς ἀγρίας λάμψεις τοῦ βλέμματός του. Ὁρῶθην ἀγρίως ἐνώπιόν μου, ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ ν' ἀρνηθῇ· διέκοψα ὅμως αὐτὸν ἀποτόμως.

«— Εἶναι περιττόν, εἶσαι κλέπτης! ... Τοὺς ἀδάμαντας ὑπέθηκευσας ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγίου Ὁνωρίου. Σὲ ἐδέχθη ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, σὲ ἐνεπιστεύθη, σὲ μετεχειρίσθη ὡς φίλον, σοὶ ἤνοιξα τὸ βαλάντιόν μου καὶ πρὸς εὐγνωμοσύνην μὲ ἐκλεψας! ... Ἦπατήθη ἐκ τῆς ὑποκρισίας σου... Ἦδυνάμην νὰ σὲ συλλάβω καὶ σὲ παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἥτις θὰ σὲ ἐτιμώρει δικαίως· λυπούμαι ὅμως τὴν νεότητά σου· λυπούμαι πρὸ πάντων τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· βεβαίως θ' ἀπέθνησκον ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τοῦ αἵσχους, μανθάνοντες ὅτι ὁ υἱὸς των εἶναι ἄθλιος. Καὶ ἔπειτα πιστεύω ὅτι εὐρέθης εἰς στιγμὴν παρεκτροπῆς, ὅτι ἦσο ἐκτὸς αὐτοῦ, τέλος θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ μετανοήσῃς. Ἰδοὺ διατί δὲν θέλω νὰ καταστρέψῃς τὸ μέλλον σου, καὶ ἀρνοῦμαι νὰ σὲ ἀποκαλέσω: κλέπτην!»

— Ἀγαπητὲ Παῦλε, ἐδείχθης πολὺ ἐπεικὴς· εἶδες ἀτυχῶς πόσον ἐξετίμησεν ὁ ἄθλιος τὴν γενναιοδωρίαν σου.

— Ἐχεις δίκαιον, Γουλιέλμε, ἀλλὰ δὲν ἤξευρον τότε, ὅτι ἀργότερον ἔμαθον.

»Ἐξακολούθω:

«— Ἐδανείσθης ἀπὸ ἐμέ χρήματα, τῷ εἶπον, πόσον ἀρκούντως σπουδαῖον καὶ δὲν σοῦ ζητῶ σήμερον οὔτε ὅσα μοι ὀφείλεις, οὔτε τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἔλαβες ὑποθηκεύσας τοὺς ἀδάμαντας· ἀργότερον, ἐὰν γείνης τίμιος καὶ ἐὰν δυνήθῃς, ἐννοεῖται, νὰ τὸ πράξῃς, μοὶ ἀποδίδεις τὰ χρήματά μου· τώρα θὰ μοὶ δώσης μόνον τὴν ἀπόδειξιν, ἐὰν εὐρίσκειται εἰσέτι εἰς χεῖρας σου, ἢ θὰ μοὶ εἴπῃς εἰς ποῖον τὴν ἐπώλησας;»

»Ἐμμενε σιωπηλός, δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα μὲ ὅλην τὴν ἐπιμονὴν μου, μὲ ὅλας τὰς προσταγὰς μου. Ἀπώλεσα τότε τὴν ὑπομονὴν καὶ παράφορος γενόμενος ἤνοιξα ἀποτόμως τὴν θύραν: «Φύγε, σὲ διώκω, τῷ εἶπον, ὡς ἄπιστον ὑπηρέτην, φύγε καὶ νὰ μὴ

ἀκούσω πλέον τὸ ὄνομά σου!» Καὶ ἀπεμακρύνθη ὠχρὸς καὶ τρέμων.

»Περιττόν νὰ σοὶ εἶπω ὅτι μετ' ὀλίγον, χάρις εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου, ἐπλήρωσα τὸ ἀντίτιμον τῆς ὑποθήκης καὶ ἔλαβον τοὺς ἀδάμαντάς μου. Κατόπιν ἠναγκάσθην νὰ πληρώσω καὶ ἀρκούντως σπουδαῖον ποσὸν πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ἀγοραστοῦ τῆς ἀποδείξεως».

— Λοιπὸν διατί ἐδείξας σπανίαν ἐπίεικταν καὶ δὲν ἀπήτησας ὅ,τι σοὶ ὀφείλειεν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ἐγένετο ἔχθρὸς σου;

— Ὁχι· ἀκριβῶς, ἀλλ' ἄκουσον, διότι δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη. Ἐζήτησα ἐκ περιεργίας νὰ μάθω πῶς ὁ ὑποκόμης ἐξώδευσεν ἐν τὸς ὀλίγων μηνῶν τόσῳ μέγα ποσὸν καὶ ἔλαβον πληροφορίας περὶ τῆς διαγωγῆς του· τότε ἔμαθον ὅτι πάντοτε ἐψεύδετο, ὅτι δὲν ἤκουσε μαθήματα νομικῆς, ὅτι διήγαγε βίον ἄτακτον καὶ ἀκόλαστον, διερχόμενος τὰς νύκτας, ἄγνωστον ποῦ, ὅτε μὲν μετὰ φαυλοβίων γυναικῶν, ὅτε δ' ἐν κρυφίοις χαρτοπαικτείσι. Τὰ πάντα μοὶ ἐξηγήθησαν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ ἦτο χαρτοπαίκτης καὶ ἄσωτος.

»Ἐγραψα πρὸς τὸν συστήσαντά με αὐτὸν δικηγόρον, μηδὲν ἔννοεῖται, ἐπαινῶν τὸν προστατευόμενόν του, μολοντί καὶ δὲν τῷ ἐφανέρωσα ὅλα τὰ παράπονά μου διὰ τὴν πρὸς με συμπεριφορὰν του, καὶ μετὰ τὴν πρὸς με συμπεριφορὰν του, καὶ μετὰ ὅκτῳ ἡμέραις ἔλαβον ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολήν μου. Ὁ φίλος μου ἐζήτηε συγγνώμην, διὰ τὴν σύστασιν. Εἶχεν ἀπατηθῇ καὶ αὐτός. Συναντήσας πολλάκις τὸν ὑποκόμητα εἰς τὰς καλλιτέρας συναστροφάς, ἔλκυσθεις δὲ ὑπὸ τοῦ ἀξιεράστου αὐτοῦ ἐωτερικοῦ, συνέδεσε φίλιαν, μαθὼν δὲ ὅτι ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Παρίσιους καὶ πιστεύων ὅτι ἐπιθύμει νὰ περატώσῃ τὰς σπουδὰς του ἐνόμισεν ὅτι καλῶς θὰ ἔπραττε συνιστῶν μοι αὐτόν. Ὅτε δ' ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν μου, ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ ὑποκόμητος καὶ ἔμαθε τότε ὅτι ἡ διαγωγή του ἦτο ἐλεεινὴ καὶ ἐν τῇ πατρίδι ὡς καὶ ἐν Παρίσι. Μονογενὴς, λατρευόμενος ὑπὸ τῆς μητρός του, ἥτις ἐθώπευεν αὐτόν, ἀφῆκεν ἀποτόμως τὴν πατρικὴν οἰκίαν, κατόπιν ἑρίδος, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐτόλμησε νὰ ἐγείρῃ τὴν χεῖρα ἐναντίον τοῦ πατρὸς του, ὅστις τὸν ἐνουθέτει. Ὁ πατὴρ ὠρίσθη εἰς τὴν θεθλιμμένην μητέρα νὰ μὴ ἐπανίδῃ τὸν ἀναξίον υἱόν. Ἡ κυρία Σανζάκ κρυφίως ἔστελλε συνήθως χρήματα εἰς τὸν ὑποκόμητα.

»Σπεύδω ν' ἀποπερατώσω τὴν ἀφήγησίν μου περὶ τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ, διότι πολὺ ἐξετάθη.

»Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἡ μᾶλλον, ἐσπέραντινὰ, ὁ μαρκήσιος Σαντινὺ, τὸν ὁποῖον γινώριζεις, ἦλθε νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ βιβλία μου καὶ νὰ μὲ προσκαλέσῃ εἰς δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ἐδίδεν εἰς φίλους του τινάς, οἵτινες εἶναι καὶ μέλη τοῦ αὐτοῦ συλλόγου. Γινώριζεις ποῖος ὁ βίος τῶν ἐν Παρίσι τοῖς πλουσίων ζῶσιν ἐκτὸς τῆς οἰκογενείας. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἠτοιμάσθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν συλλογὸν τῶν δὲν ἤθελον νὰ τοὺς συνοδεύσω, ἀλλὰ μὲ ὑπεχρέωσαν. Ἡ συνέλευσις ἀπετελεῖτο ἐκ τεσσαράκοντα περίπου ἀνδρῶν,

τοῦ ἀρίστου κόσμου, διὸ τὰ μάλιστα ἐξεπλάγην συναντήσας ἐκεῖ τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ. Ἐπειδὴ ὅλοι σχεδὸν μ' ἐγνώριζον, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ὅλοι μοὺ ἐπρότειναν τὰς χεῖρας.

»Θὰ τὸ ἐπίστευες; ἀνήκουστον· ὁ ὑποκόμης Σανζάκ βλέπων τοῦτο, πρὸς ἐπιδειξίν βεβαίως, ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ μοὶ τείνῃ καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα. Δὲν ἐκρατήθη, ὠχρίασα, ὡς μοὶ εἶπον, ἐξωργίσθη καὶ ὠπισθοχώρησα, ὡς εἰ δηλητηριώδεις ζῶον θὰ μὲ ἔδανκε. Πλείονες τῶν εἰκοσι παρετήρησαν τοῦτο, καὶ ἐνόησαν ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας μου τὸ αἶσθημα τῆς ἀποστροφῆς, τὸ ὁποῖον ἤσθανόμην, δύνασαι δὲ νὰ κρίνης τὸ ἀποτέλεσμα. Μὲ περιεκύκλωσαν καὶ μὲ παρεκάλεσαν νὰ δώσω μίαν ἐξήγησιν. Ἀπεκρίθην ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦτο ἀδύνατον, καθόσον ἡ ὑπόθεσις ἦτο λεπτοτάτη· ἀλλ' ἐνόησαν, ἐμάντευσαν τί συνέβαινε· ἐγνώριζον τὸν ὑποκόμητα. Ὁ πρόεδρος τοῦ συλλόγου τὸν ἐδιέταξε νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως· εἰς τὴν διαταγὴν ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἐνῶ ἀπήρχετο, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραψαν, ἐξηκόντισε δὲ βλέμμα μίσους καὶ προκλήσεως ἐναντίον μου, Ὁ κόμης Δελουπιὰν ὅστις πρὸ δύο μηνῶν τὸν ἐπαρουσίασεν, ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐξέλθῃ καὶ αὐτὸς τοῦ συλλόγου.

»Τὴν ἐπομένην περὶ τὴν ἐνάτην τῆς πρωίας ὁ ὑπηρέτης μοὶ ἀνήγγελλε τὴν ἄφιξιν τοῦ κόμητος Δελουπιὰν, τὸν ὁποῖον μόλις ἐγνώριζον. Ἐξεπλάγην, ἂν καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του ἦτο συνέπεια τοῦ χθεσινοῦ σκανδάλου, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ εἰσήγαγον τὸν κύριον Δελουπιὰν. Ἦτο σοβαρὸς καὶ λίαν κατηφής.

«— Κύριε κόμη, μοὶ εἶπεν, ἔρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοὶ εἴπητε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ κυρίου Σανζάκ.

«— Κύριε Δελουπιὰν, ἀπεκρίθην, ἦσθε παρὼν χθὲς τὸ ἐσπέρας, ὅτε πολλὰ μέλη τοῦ συλλόγου μὲ ἠρώτησαν, γνωρίζετε δὲ τί ἀπεκρίθην. Ὁρίσθη νὰ σιγήσω καὶ δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω τίποτε.

«— Κύριε κόμη, ἐπανελάβην, ἔχω ἀπολυτον ἀνάγκην νὰ μάθω τίνος μομφῆς ἄξιος εἶναι ὁ κύριος Σανζάκ, καὶ σὲ καθικετεύω νὰ μοὶ εἴπῃς. Ὡ! ἐξηκολούθησε λίαν συγκεκινημένος, δὲν θὰ διστάσητε ὅταν μάθητε ὅτι ὁ κύριος Σανζάκ ζητεῖ τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον.

«— Θέλει νὰ συζευχθῇ τὴν δεσποινίδα Δελουπιὰν; ἀνέκραξα.

«— Ναί, μοὶ ἐζήτησε τὴν χεῖρά της, τὴν ἔδωκα, καὶ ἡ θυγάτηρ μου τὸν ἀγάπησεν.

«Δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσω καὶ ἐταπείνωσα λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν.

«— Λοιπὸν, κύριε κόμη; μὲ ἠρώτησε μετ' ἀγωνιώδους φωνῆς.

«— Ἀ! μ' ἐμβάλλετε εἰς σκληρὰν ἀμηχανίαν! τῷ εἶπον. Ἐννοῶ, ναί, ἐννοῶ ὅτι πάσχετε, καὶ ὅμως δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω.

«— Ἀχ! ἀνταπήντησε λαβὼν τὴν χεῖρά μου· ἡ εὐγλωττία τῆς σιωπῆς σου εἰσδύει μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας μου».

[Ἐπεται συνέχεια.]